

Foton, Kanser ve Fritz-Albert Popp

Kimyasal olarak birbirlerine benzemelerine rağmen, neden bazı maddeler kanserojenken diğerleri değil? 1970 yılında, Alman teorik biyofizikçi, Fritz-Albert Popp, güçlü bir kanserojen olan benzo [a] pireninin bir dalga boyunda ultraviyole ışık emerken diğer dalga boyunda yaydığını keşfeder. Oysa ki, yine bir benzo [a] piren ile hemen hemen aynı, iyi huylu bir bileşik olan benzo [e] piren sadece aynı dalga (orijinal) boyunda ışığı emip, yayıyordu. Popp, bu şekilde 37 farklı kimyasalı test etti.

Kanserojen olanların ışıkları 380 nanometre dalga boyundaydı. İyi huylu olan kimyasalların ışıkları ise değildi. Bu inanılmaz bir keşif. Ultraviyole ışık kullanarak endüstri tarafından kullanılan binlerce kimyasaldan hangisinin kanserojen olma olasılığı yüksek kolaylıkla bulunabilecekti.

Kimyasallarla yaptığı çalışma sırasında Popp öğrendi ki, 380 nanometre dalga boyu kanserojenler tarafından değiştirilen dalga boyu olmakla birlikte, hücrelerin kendilerini tamir etmek için kullanmayı tercih ettiği dalga boyuydu aynı zamanda.

Hücreler yoğun UV ışığına maruz kaldıktan sonra, 380 nanometrede dalga boyundaki zayıf UV ışığında kendilerini hemen tamir ediyorlar.

Popp'un hipotezine göre kanser, hücrelerin foto-tamir sisteminin bozulması sonucuydu. Popp'un bu hipotezi bir soruyu akla getirdi; Peki, vücutta bu zayıf UV ışığını üreten ne? Popp ve Popp'un öğrencisi olan Bernard Ruth, tüm canlı sistemlerin DNA'sında ışık enerjisi (fotonların) depoladığını buldular ki bu fotonlar güneşten ve besin olarak tüketilen bitkilerden (fotosentez yapan bitkiler kaynaklı) geliyordu.

Depolanan bu ışık çok zayıf, son derece tutarlı biyo fotonlar olarak salınıyorlardı.

"Fotonlar vücut proseslerini, farklı frekanslarda farklı performanslar sergileyen iletkenler gibi açarlar" diye açıklıyor Lynn McTaggart bu hipotezi.

Sonraki yıllarda Popp, sağlıklı insan biyofoton emisyonlarının ritmik paternler sergilediği buldu.

Ayrıca, bu emisyonların tutarlılığının, yoğunluğunun ve ritmik paternlerinin farklı hastalıkları olan kişilerde farklı şekillerde olduğunu gözlemledi.

Örneğin, multipl sklerozu olan insanlar çok fazla ışık emiyor ve foton emisyonları çok fazla düzen gösteriyordu. Kanser hastalarının biyo-foton emisyonu tutarlılıktan yoksundu ve doğal ritmik paternleri yoktu. Ayrıca, tümörler 300 [veya -] 90 foton / cm / dakika ortalamasında foton yayarken normal hücreler 22 [veya -] 6 foton / cm/ dakika ortalamasında foton yayıyorlardı.

Uluslararası Biyofizik Enstitüsü'nde Popp ve meslektaşları, yüzey tümörlerinin ve cerrahi operasyonla alınan bu tümörlerin ilaca olumlu yanıt verdikleri zamanlarda foton emisyonlarının değiştiğini gözlemlediler. Genellikle olası tedavilerin tümörün yüksek emisyon oranı üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Ancak, toksik olmayan bir ilacın tümörü büyük ihtimalle iyileştireceğini tümördeki emisyon düşüşünden anlıyorlardı.

Kanserli hücreleri öldürmekten ziyade, olmayanları sitimüle ederek kanserli hücreleri yenmeleri sağlanıyordu.

Kaynakça:

**Musumeci F. Tumor tissues [Web article], www.lifescientists.de/ib1003e4.htm. Accessed May 19, 2010.*

**International Institute of Biophysics. Basic theory of cancer development and defense [Web article], <http://www.lifescientists.de/publication/pub2002-05.htm>. Accessed May 19, 2010.*